

SOSIALURIN

Bláa
ViljaJóni:
SørensenÚtgevari:
Føroya JavnaðarflokkurPrenti:
Prentsmáðjan á Høysbreyt

Farið er til verka

ONG ATÍÐ hava menn verið so langt okjútir at fípa tingið saman sum í hesum sinni, og síðan sjálfstýrið & varð skipað. Hvi dráðað heva í verið so ovurleingi, undrar sjálfstýrið allar veljarar, sum longu 8. nov. seinasta ár kjósaðu nýtt ting. Ein kundtí ti vænta, at avslagsverk vórðu lögð á tingborðið, so at brútt tingmenn aftur hittust á máli; men so varð ikki. Fremsta málið er jú figgjarlógin, og hon var annað málið, ið sjálfstýrislandsstýrið legði fyrri tingið. Tað var væntandi, at hetta fór at verða figgjarlóg í nýggjum skapi við nýskipanum av landsins figgjarlívi, ti hetta var ikki einans eitt vallyfti, men eitt av stevnumálunum hjá nýggja stýrinum.

MEN so var ikki. Figgjarlógaruppskotið er veruliga hitt sama sum undanfarna ár, ein lítið broytt avskrift av figgjarlógini hjá landsstýrinum, ið sat seinasta figgjarlóg. Vert er at minnst til, at hetta uppskot er meinlikt øllum teimum figgjarruppskotum, ið fólkaflokkurin og tjóðveldisflokkurin vóru vanir at atkvøða imóti, meðan teir vóru í andstöðu. Nú bera teir tey frammastu sum teirra egnu, væl og virðiliga undirritað av figgjarmálaráðharranum — Erlendi Paturssyni, hvørs niðurstøða undir viðgerðini av málinum í andstöðugønum all-lóg er eingin figgjarlóg. «

TÓ AT undanfarna figgjarlógir í mongum lutum ikki hava verið eftir tykki javnaðarmanna og sambært stevnu javnaðarflokksins, so er tað áhugavert at kunna ásanna, at gamlir andstöðuflokkar, ið vanr vóru at lesa heljardóm yvir hesar figgjarlógir, nú taka undir við teimum. Hesar figgjarlógir, ið ta ikki vóru annað enn eitt av lógum, hvørs aðalmál var at fremja sambandspolitikk í Føroyum og figgjarlíga trelabandið hjá donum, eru nú vorðnar tað grundstøði, ið sjálfstýrislandsstýrið skað byggja sín «frælsissinnaða» loysingarpolitikk á.

TAÐ var tó kortini ikki so heilt av leið at vænta hesa mannagongdina, ti hetta uppskotið um figgjarlíga grundstøði hjá sjálfstýrislandsstýrinum kom jú ikki fyrr enn dagin eftir, at landsstýrið hevði lagt fram sitt fyrsta uppskot — uppskotið um at biðja danir byggja sinnissjúkrahúsið í Havn fyri 34,4 miljónir krónur. Tá teir ein dag kunna biðja danir um milljónápening, var tað sjálvandi hugsandi, at teir ikki høvdu strikað allar daniseringsmiljónirnar á figgjarlógini — alt hetta gullið, ið danir tveittu inn yvir okkum, og sum teir í hundraðtals roðum og tusundtals bløðum hava sagt Føroya fólki frá fóru at forkoma okkum sum tjóð.

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

162

Elspa setir døgurðan á borðið, og tey fara at eta. Hon sigur einki, hvi hon er komin, og tey ikki spyrja.

»Stuttligt at siggja tygum aftur í øllum góðum,« letur í Onnu. Nú er hon byrg aftur og kennir seg tryggja. — Um Elspa helt, tað bar til, hon var her í nátt?

Ja, ja, tað var so rimligt. Nú skuldi hon vera her nakað út á várið, eftir sum hon einaferð var komin um fjørðin. Nei, tað mundi ikki fara at bera til, men kanska tað hastaði ikki at fara í morgin. Kundtí verið stuttligt at sett seg um í býnum. — »Nú er langt síðani eg var her síðst. Tey, sum eg kendi her ung genta, eru ívaleyst longu deyð.«

Nakað út á kvølið sita tey og tala saman. So tekur Tormaður taskuna og sigur góða nátt, hann má fara heim at gera sitt skúlarbeiði. — »Vit hittast aftur seinrapartin í morgin.«

Tær sita eftir báðar. Elspa visir henni húsin, visir henni myndir og sigur frá ættini, um faðir og móður, teirra foreldur, um broðurmar. Hon hevði jú mist tey øll, sat einsamøll eftir. Onnu dámdi at hoyra hana siga frá, spurdi og vildi hava meira at vita. Har vóru eisini so mong sjáldsom ting, at siggja, sum Elspa tók fram og segði frá, steintoy, glasting, silkiplogge, prýðilutir. Pápi hennara hevði siglt stýrimaður úti í verðini í yngri árum, hevði so havt hesi tingini heim aftur við sær úr fermandum londum. Hetta var stuttligt at eiga, helt Anna, soverðið fáa vit ikki á okkara leidum, og góð minni at hava um tey, sum farin vóru.

»Ja,« segði Elspa, »men alt stendur her so livleyst og glanir, eingin er at nýta alt hetta, mangan hevur harmað meg at siggja alt vera órørt ár undan ári, kann ikki siga frá, hvussu tómt og steindeytt kann kennast í einum soverðum avoyddum húsum.

Anna segði einki, stóð svinn og hugdi fram fyri seg.

»Á, ja, ja, hvi standi eg og sigi alt hetta,« rópar Elspa, »við tygum, sum sjálf eru í somu korum, tygara ting eru eisini óbrúkt og húsin oyðin, hóast tygum hava báðar synirnar. Hvørgin er

Keypa væl haggreiddan

feskan fisk

Tað er neyðugt, at fiskurin er væl bløðgaður

P. BACALAO

GRÓT OG SKERVUR

ØH, ið vilja keypa skerv ella grót, eiga at venda sær til kommunukantarið.

Grót og skervur megu vera goldin fyrst, áðrenn tey verða heimað.

Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heima grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmanni fyrri kommununa.

FRØÐBIAR SÓKNAR KOMMUNA

AGN

Góður høggslokkur á goymslu

P. BACALAO

163

har, húsið er tómt. « Hon tekur í armin á vermdurini og fær hana at sita, setir seg framman fyri og heldur í hondina á henni: »Men eg livi fyrri at fáa liv aftur her, vit treingja báðar til at fáa nýtt liv barnagrát, fótur, ið ganga á gólvinum, hendur, sum órudda, sum mærkja tingini her eru, slita tey. « Elspa hyggur alspent inn í eyguni á henni: »Eg ynski so staðiliga at fáa børn, biði Gud um tað hvønn einasta dag.«

Tá kom tað næstan av sær sjálvum, hvi Anna var komin, hetta Bakka-Hanus hevði sagt, hvussu hørm hon hevði verið um tað, — »men tað er einki um hetta, Elspa góða, ha? « Hon hyggur við vátum eygum upp á hana og slotar.

Elspa hyggur afturimóti við tryggum eygum, innarlíga glád yvir tað, hon hevur at siga. »Nei, tað er einki um tað, leysagift eru vit ikki, alt annað. Vit hava fyrri fyra mánaðum síðan gjørt av at verða maður og koma. Men eg vil ikki vera gift og eingi børn fáa, ti havi eg drigið giftarmálið út, og Tormaður hevur eftirlíkað sær. Nú eri eg við barn og so giftast vit, kunnu passaliga skriva okkum inn nú, meðan tygum eru her. Eg eri so hjartans glád, kunnu tygum ætla, gævi tað vóru tvey! « hon lær upp á hina gomlu, sum situr stív og gløðir, ristir í hana — »eru tygum ikki eisini glád, hava tygum ikki eisini fyrri neyðini at fáa óvitar aftur í húsið? «

Tá tánaði hetta gamla andlitið so liðandi, táraði, læði, tóku hvør um aðra, læðu við tárur. »Jú, eg eri eisini glád,« segði Anna, »meira enn glád, lukkulig.«

Meðan soleiðis er vordíð millum Onnu og Elspu gongur Tormaður Dýrindal í svartasta vónloysi uppi hjá sær sjálvum, reikar á gólvinum og vindur hendurnar. Tað var eyðsýnt, hvi hon var komin norð uttan orð og ella bløð. Hon hevði umsiðir frætt, hvussu vordíð var. Nú skuldi hon grípa tann greppin inni. Og hetta ræðuliga, sum nú fór at henda, vaks og vaks fyrri honum

Teir hittast

Sambandsreiðar:

Hoyr, tora tit veruliga at lata tykkara flokk — fólkaflokkinn — ganga saman við tjóðveldismönnum, sum eru teir reinu kommunistar?

Fólkaflokksreiðarin:

Vit hava Hákon Djurhuus sum løgmann. Hann verjir okkum, okkara interessur. Og so hava vit eisini Kjartan Mohr, sum sjálvur er reiðari og stórarbeisgevari. Teir báðir vilja halda Erlendi og tjóðveldisflokkinn í gólli. Og aftrat vita vit, at tað var eftir sjálfstýriskeypmanna ynski, at gamla sjálfstýrið ikki vílði ganga aftur saman við javnaðarmönnum í landsstýrið. Og uttan styðjan frá Hákon Djurhuusi og øllum fólkaflokkinum á tingi og Kjartani Mohr og teimum báðum Marjusi Johannesen og Sámali Petersen fer Erlendur Patursson einki, púrt einki ígjøgnum av sosialisering og øðrum vitleysum sum 44 tíma arbeiðsviku við munandi hækking av dýrtíðarvði botni.

Sambandsreiðarin:

»Eg skilji, at vit eru gardarðir.«

Kýrnar fullar

— BONDIN A AVHALDSFUNDI

Útvarpið visti at siga okkum frá at nakrar kýr í Noregi høvdu drukkað seg fullar og vórðu avvold til, at eldur kom í bóndan hús, ein brann í grund.

Hesi tíðindi siga enná, at bondin var á fráhaldsfundi, og at neytini høvdu nýtt høvið til at drekka sær ein góðan lagg av geraðum melassa og vórðu av hesum so rúsaðar, at tær «soyttu», sum tað fyrr er 4 feroyskum mála, tá eitt neyta fylgi stórleyp. Neytini runnu í elveitingar, sum kortsluttaðu, og harvið kom eldur í bondahúsin, ið brunnu í grund.

So tað er eisini umráðandi, at fáa djórini at halda seg frá rúsdrekka!

65 ár

Í morgin 7. mars verður ein væl kend Klakksvíkarkvinna, Anna Elisabeth Olsen, fyrr, yvirlærari 65 ár.

Annebetta, sum hon vanliga verður nevnd, tók lærarinnuprógv í 1917 og hevur síðan starvast sum lærarinna, hagar til hon í fjór fóru starvinum vegna heilsubrek. Fyrstu starvsárin vóru við skúlarar á Sølstrað og Skála, í Fuglafrói og frá 1. jan. 1934 í Klakksvík, har hon 1. sept. 1953 varð sett sum yvirlærari.

Starv sitt hevur hon røkt við framúr góðum hegni, ágrýtni og sonnum skúlakynstri. Besta prógv um hetta, er tað eina ummælið, tó hoyrir frá næmingum og teirra avvarandi: ein stak góð lærarinna. Annarleiðis, betri og sannari kann tað ívaleyst ikki sigast.

Ein lota í hugnaliga heimi Annu bettu verður altíð sermerkt av frálíkum gestablinni, sum hon í verk, í verumáta og talu so væl og virðiliga veit at gera til alt tað, ið leggast kann í góðu, gomlu orðini «at sita væl».

Blíðar heilsur og øll góð ynski á føðingardeginum.

VIII.